

[Inger Gautier Schmit.]

at man her paa Rigsdagen kunde tale sig til Rette og naa et positivt Resultat.

De Forslag, som Regeringen forelagde for Landbruget, havde den mærkelige Karakter, at de baade havde en saglig og en politisk Side, og dette har da rimeligvis ogsaa været en af de allerstørste Hindringer for Regeringen for at naa frem med sine Forslag. Den allerskarpeste Kritik i saa Henseende er vel nok fremkommet fra den tidligere Finansminister Dr. Brandes, som meget skarpt paataaler, at man her blandede to Ting sammen, idet Dr. Brandes udtaler, at der dog vel nok havde været en Mulighed for at udskille de to Spørgsmaal fra hinanden. Doktoren udtaler, at det var rimeligt, at Regeringen forhandlede med Landbruget om det saglige, nemlig hvordan man bedst kunde komme Landbruget til Hjælp, medens det ubetinget var en Rigsdagssag at drøfte, hvorledes de 30 Mill. Kr., som Ministeriet tænkte sig at ville ofre, skulde skaffes til Veje.

Denne fuldstændig forfejlede Maade, hvorpaa Regeringen har grebet hele denne Sag an, ved først at lægge den frem i Pressen til almindelig Drøftelse Landet over og dernæst ved at stille Landbruget ikke blot overfor et fagligt Spørgsmaal, men ogsaa overfor et politisk, har afstedkommet, at vi nu staar i det, som vi gør, og at der er saa overordentlig ringe Udsigt til noget positivt Resultat. Dr. Brandes kommer dog med en Forklaring paa dette, idet han siger, at Regeringen maaske har ment, det var taktisk klogt at sammenknytte disse Spørgsmaal, Hjælpen til Landbruget og den Maade, hvorpaa de 30 Mill. Kr. skulde tilvejebringes, bl. a. ved Bortfald af Loven om Nedsættelse af Formueskatten og ved at spare 10 Mill. Kr. paa Militærudgifterne. Dr. Brandes ser særdeles klart, at Regeringen, som han selv siger, har foretaget et politisk Pengeafpresningsforsøg — det er jo af sine egne, man skal høre Sandheden, og derfor tillader jeg mig at gentage denne Udtalelse.

Den højtærede Statsminister udtalte i sin Programtale, at han var villig til Forhandling med Oppositionen, men en Villighed til at forhandle, som giver sig Udslag i, at man præsenterer Oppositionen Forslag til Vedtagelse, som Oppositionen har modarbejdet og stemt ned Aar ud og Aar ind, er dog den mærkeligste Form for Samarbejde, som tænkes kan, og hvis det danske Folk ikke forstaar det — hvad jeg tror, det saa udmærket forstaar —, maa det være meget lidt inde i dansk Politik. Jeg synes derfor,

man har Lov til at sige, at det er en daarlig Tjeneste Statsministeren gør sit Folk i en Tid, hvor en alvorlig Krise er over det hele Land, en Krise, der rammer Landets Hovederhverv, ved at udvise saa lidt national Forstaaelse, en saa ringe Forstaaelse af, hvad det nationaløkonomisk betyder for Landet, at vort Landbrug hjælpes til Rentabilitet. Man skulde i Stedet for have ræsonneret som saa: I denne vigtige Sag maa vi sætte partipolitiske Hensyn til Side, og vi maa prøve paa alle Maader paa at finde Veje og Midler, som vi kan tænke os Oppositionen kan gaa med til for at opnaa Samarbejde. Hvis Regeringen havde tænkt saadan og handlet ud fra en saadan Tankegang, havde den gjort sit Land en stor Tjeneste, for saa vilde den ganske anderledes have kunnet forvente Resultater, end der nu er Udsigt til. En saadan Tankegang ligger absolut ikke bag de Forslag, Regeringen har tilstillet Rigsdagen angaaende Tilvejebringelse af de 30 Mill. Kr., thi Regeringen vidste, at Oppositionen maatte vende sig mod Forslagene, fordi den ud fra principielle Grunde har nedstemt dem det ene Aar efter det andet.

En saadan Fremgangsmaade, synes jeg, viser en utrolig ringe Forstaaelse af Øjeblikkets Alvor og et utroligt ringe Ønske hos Regeringen om at komme paa Forhandlingsfod med Oppositionen i den alvorlige Krisetid, som raader i vort Land. Det er forstaaeligt, at der er Utaalmodighed mange Steder indenfor det danske Landbrug og stor Harme overfor dette, at der, da Rigsdagen nu endelig er kommet sammen, efter at Landbruget Maaned efter Maaned har krævet dens Indkaldelse, er saa ringe Udsigt til, at Rigsdagen som samlet Helhed kan gennemføre Forslag til Lindring af Krisen.

Statsministeren har ved forskellige Lejligheder under Omtalen af Landbrugskrisen yndet at omtale Landboerne eller Bønderne, som han siger, i Forbindelse med de arbejdsløse og da næsten altid, hvor mærkeligt det end lyder, paa Bekostning af Bønderne, idet han bestandig fremhæver, hvor meget Arbejderne selv betaler til Imødegaaelse af økonomisk vanskelige Tider gennem deres Arbejdsløshedskassebidrag, og derefter spørger — hvad han har gjort Gang paa Gang paa Møder —: Men hvad betaler Bønderne? Heri ligger jo den mærkelige Opfattelse hos Statsministeren, at Landbruget, som nu er inde i en exceptionel Krise, foraarsaget af en Verdenssituation, intet som helst selv har ydet eller foretaget sig for at afbøde de store Vanskeligheder, som det nu økonomisk set er inde i.